

GRUPPEPORTRÆT
AF SELVET *GROUP PORTRAIT*
OF THE SELF

HALLGRÍMUR HELGASON

N
B Nordatlantens
Brygge

10. FEB 2024—26. MAJ 2024

GRUPPEPORTRÆT AF SELVET / GROUP PORTRAIT OF THE SELF

Hallgrímur Helgason

4Faced, drawings / 4foldig, tegninger, 2023

Udstilling / Exhibition

10/2 2024 — 26/5 2024

Nordatlantens Brygge / The North Atlantic House

Strandgade 91, 1401 Copenhagen

Direktør / Director

Karin Elsbudóttir

Udstillingsansvarlig / Head of exhibitions

Mai Misfeldt

Tak til / Thanks to

Statens Kunstfond, Agustinus Fonden, Fondet for Dansk-Islandsk Samarbejde, Islands Ambassade

KATALOG / CATALOGUE

Tekst / Text

Hallgrímur Helgason

Fotos / Photos

Vígfús Birgisson, Hallgrímur Helgason, Marco Giugliarelli

Oversættelse / Translation

René Lauritsen

Design

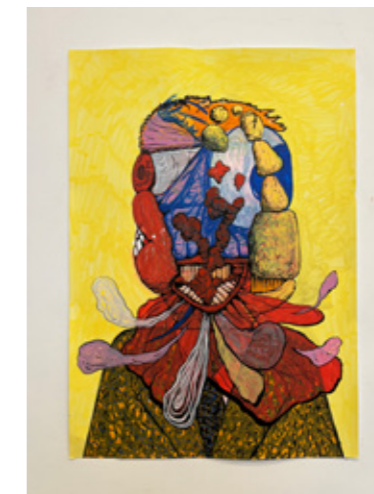
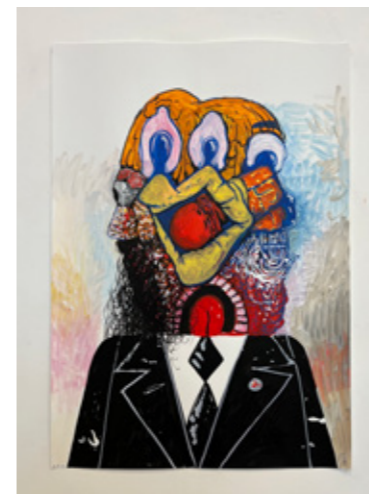
Rasmus Brøndsted

Redaktør / Editor

Mai Misfeldt

ISBN: 978-87-93411-16-6

© 2024 Nordatlantens Brygge

04 FORORD / PREFACE

**06 GRUPPEPORTRÆT AF SELVET /
GROUP PORTRAIT OF THE SELF**

*- Hallgrímur Helgason om
udstillingen / about the exhibition*

19 BIOGRAFI / BIOGRAPHY

VELKOMMEN TIL GRUPPEPORTRÆT AF SELVET

DK Det er en speciel ære og glæde for mig personligt at byde Hallgrímur Helgason velkommen til Danmark med sin udstilling *Gruppeportræt af selvet*. Vores bekendtskab går omtrent halvtreds år tilbage, da vi begge dyrkede skisport i skibakkerne udenfor Reykjavík og blev skolekammerater i gymnasiet. Der er visselig løbet meget vand i stranden siden dengang, men hele tiden har jeg med beundring fulgt Hallgrímurs kunstneriske talent udvikle sig og modnes. I dag kan jeg trygt sige, at Hallgrímur er en af Islands mest feterede kunstnere, og han har videre gjort sig gældende og toneangivende i den generelle islandske samfundsdebat.

Hallgrímur Helgason er en alsidig kunstner, der har bevæget sig frit mellem forskellige kunstneriske discipliner. Efter at have startet som billedkunstner har han ydermere udforsket den litterære verden, arbejdet indenfor radio, teater og været en flittig essayist. Danskerne kender ham primært for hans forfatterskab, hvor han med satirisk skarphed og i en lige så sprudlende som fabulerende stil udforsker både samfundsrelaterede og personlige temaer i romaner som f.eks. *101 Reykjavik*, *Søsyg i München* og senest *Tres kilo solskin* og *Tres kilo kæberaslere*.

Hallgrímur har dog altid malet og blev uddannet som billedkunstner, før han udgav sin første roman. Hans malerier og tegninger er ofte fyldt med fantasifulde og mærkelige figurer, der viser en personlig stil og en legende tilgang til kunsten. Han er også en kontroversiel skikkelse, der ofte har udforsket grænserne for, hvad der kan diskuteres og udtrykkes, både i litteraturen og kunsten. Hallgrímur sætter imidlertid også sig selv i spil i sin kunst, og det selvportræt han har skabt gennem sine figurer og gruppemalerier afspejler forskellige aspekter af hans eget jeg.

Island og Danmark har særlige bånd, og gennem århundreder er vores historier blevet tæt sammenflettet. På trods af væsentlige ændringer i forholdet mellem landene er de bånd altid forblevet stærke. Siden Islands uafhængighed har vores to lande haft stærke venskabelige relationer, både politisk – og måske mest vigtigt – kulturelt.

Det er derfor altid en glædelig begivenhed, når en islandsk kunstner gæster Danmark. Vi er desuden stolte over at kunne præsentere vores danske venner for blomsten af islandsk kunst, her fornemt repræsenteret ved Hallgrímur Helgason.

Árni Þór Sigurðsson

Islands ambassadør til Danmark

WELCOME TO GROUP PORTRAIT OF THE SELF

UK It is a special honour and pleasure for me to personally welcome Hallgrímur Helgason to Denmark with his exhibition *Group Portrait of the Self*. Our acquaintance goes back some fifty years, back to when we both went skiing in the hills outside Reykjavík and became schoolmates in high school. A lot of water has passed under the bridge since then, but throughout the years I have watched with admiration as Hallgrímur's artistic talent evolved and matured. Today, I can safely say that Hallgrímur is one of Iceland's most celebrated artists. In addition to this, he has become a prominent social critic, setting the tone in the general public debate in Iceland.

Hallgrímur Helgason is a versatile artist, effortlessly navigating many different artistic disciplines. Having started out as a visual artist, he went on to explore the literary world, work in radio and theatre and become a diligent essayist. Danes know him primarily for his writing, in which he explores both societal and personal themes in novels such as *101 Reykjavik*, *Seasick in Munich* and most recently *Sixty Kilos of Sunshine* and *Sixty Kilos of Knockouts*.

However, Hallgrímur has always painted, having trained as a visual artist before he even published his first novel. His paintings and drawings are often filled with imaginative and strange figures, demonstrating a personal style and a playful approach to art. He is also a controversial figure who has often explored the limits of what can be discussed and expressed, both in literature and art. Hallgrímur is not averse to risking his own neck in his art, and the self-portrait he has created through his figures and group paintings reflects different aspects of his own self.

Iceland and Denmark are connected by special ties, and over the centuries our histories have become closely intertwined. Despite significant changes in the relationship between the countries, those ties have always remained strong. Since Iceland's independence, our two countries have enjoyed strong friendly relations, both politically and, perhaps most importantly, culturally.

For this reason, it is always a happy event when an Icelandic artist visits Denmark. We are proud to be able to introduce our Danish friends to the best that Icelandic art has to offer, in this case so excellently represented by Hallgrímur Helgason.

Árni Þór Sigurðsson

Ambassador of Iceland to Denmark

GRUPPEPORTRÆT AF SELVET

GROUP PORTRAIT OF THE SELF

Af Hallgrímur Helgason

DK Værkerne på denne udstilling er fra 2021–23. Jeg har gennem meget lang tid tegnet frit opfundne verdener, der er fulde af mærkelige og imaginære figurer. I efteråret 2020 lavede jeg så en serie gruppebilleder, hvor mine figurer stod samlet og isoleret på den sne-dækkede jord eller på en mark. På en måde lignede disse tegninger et klassisk billede af et rockband, bortset fra at disse musikere så meget mærkelige ud; de var karikaturlignende og bar præg af min personlige fantasi. Det gik langsomt op for mig, at de hver især var forskellige sider af mig selv, udtryk for forskellige aspekter af mit eget jeg. Hver figur repræsenterede et element af min sjæl; det her var så at sige mit eget indre rockband. Jeg opdagede, at alle disse tegninger i virkeligheden var selvportrætter!

I de følgende måneder malede jeg større versioner af dem på lærred, både mellemstore og store. Jeg brugte kun tegningerne som inspiration; jeg ville ikke bare blæse dem op i format på lærredet. Hvert maleri skal gerne være en fordomsfri rejse ud i det ukendte. Resultatet er denne udstilling, *Gruppeportræt af selvet*. Dette tema skulle vise sig at være mere og mere saftigt og spændende for hvert værk. Det åbnede uendelige muligheder.

På øverste etage viser jeg en række "tegninger", der er udført med akryltuscher på papir. De bærer titlen

By Hallgrímur Helgason

UK The works you see in this exhibition date from 2021–23. For the longest time I have been drawing imaginary worlds full of strange and imaginary figures. In the autumn of 2020 I did a series of group pictures where my figures were standing together, isolated on the snowy ground or in a field. In a way, those drawings looked like classic rock band photos, only these musicians were very strange-looking, caricature-like, bearing the marks of my personal imagination. It slowly dawned on me that they were different aspects of myself, expressions of different sides of me. Each character represented an element of my soul; this was my inner rock band, so to speak. I discovered that those drawings were all self-portraits!

In the following months I painted bigger versions of them, on canvas, medium-sized and large-sized. I used the drawings as inspiration only, I did not want to blow them up on the canvas. Each painting should be an open-minded journey into the unknown. The outcome is this exhibition, *Group Portrait of the Self*. This theme, 'group portraits of the self', proved to be more juicy and more exciting with each work. It opened up endless possibilities.

On the upper floor I'm showing a series of 'drawings' done with acrylic markers on paper. Titled *4Faced*,

Sevénfold Self Portrait with Staircase, acrylic on canvas /
Syvfoldigt selvportræt med trappe, akryl på lærred, 2021

4Faced og er alle udført i 2023. De udgør hver især et portræt af et frit opfundet menneske – denne gang ikke mig selv! – der er "firfoldigt". I hvert portræt vil man kunne se fire ansigter. Idéen bag dem hænger sammen med "gruppeselvportrætterne", hvor kunstnerens indre er splittet op i mange forskellige karakterer – men i *4Faced* er det ydre selv også delt op i fire. Vi er alle sammen delt i fire i hvert eneste øjeblik af vores hverdag; mellem øst og vest, nord og syd. I vore dages verden har vi brug for otte øjne: Et til familien, et til arbejde, et til e-mail, et til Facebook, et til Instagram, et til tv, et til Messenger, et til X og et til Gud.

Fra maler til forfatter til maler

Jeg begyndte at tegne og male i en tidlig alder, og min mor tilmeldte mig alle de kurser, der overhovedet var at finde i Reykjavik i tresserne. I slutningen af min gymnasietid var jeg også begyndt at flirte med at skrive, men jeg var ikke så selvsikker på det felt som jeg var inden for billedkunsten. Når man er 19, er det også meget nemmere at fortælle sine forældre, at man gerne vil på kunsthøjskole, end det er at erklære, at man slet ikke behøver nogen videre uddannelse fordi man har tænkt sig at blive digter og forfatter! Så jeg gik på den islandske kunsthøjskole og afsluttede det første års grunduddannelse med modelskole, perspektivtegning og den slags.

På uddannelsens andet år skulle vi vælge en afdeling, og jeg valgte afdelingen for konceptkunst. Men efter at have brugt en måned på at dukke op hver dag klokken 08:00 og vente til klokken 13:23 på, at der skulle dukke en anden studerende – eller sågar en underviser – op, skiftede jeg til afdelingen for maleri. Der var jeg den eneste unge studerende blandt en gruppe ældre damer, og jeg havde en lærer, der hadede alt, der var nyere end britisk popkunst. Efter en måned dér gav jeg op og startede på egen hånd. Året efter søgte jeg ind på Kunstakademiet i München og kom ind. Det var *Die Junge Wildens* tid, en periode med punket og abstrakt ekspressionisme. Man skulle angribe lærredet som en bokser og blande sine farver med øl. Det var ikke noget for mig. Jeg skrev om denne oplevelse i en roman kaldet *Søsyg i München*, der udkom i Danmark i 2017.

they were all done in 2023. They're all portraits of imaginary people — this time not myself! — that are 'fourfaced'. You should be able to see four faces in each portrait. The idea is related to the 'group self-portraits', where the artist's inner self is split into many different characters, only here the outer self is split in four. Each moment of our everyday lives we are split in four, between east and west, north and south. For today's world, eight eyes are needed: One for family, one for work, one for emails, one for Facebook, one for Instagram, one for TV, one for Messenger, one for X, and one for God.

Painter Turned Writer Turned Painter

I started drawing and painting at an early age, and my mother enrolled me in every art course there was to be found in sixties Reykjavik. At the end of high school, I had also started flirting with writing, but wasn't as self-assured in that field as within the visual arts. It's also much easier, when you are 19, to tell your parents that you want to go to art school instead of proclaiming that you don't need any further education since you will become a poet and a writer! So, I went to the Icelandic Art School and finished the first year, the elementary training: model drawing, perspective drawing and such.

For the second year we had to pick a department and I chose the Conceptual one. But after showing up there at 08:00 o'clock for a month, and waiting until 13:23 for some other student, or even the professor, to show up, I switched to the Painting Department. There I was the only young student among a group of elderly ladies, with a teacher who hated everything that came after English Pop Art. After a month there I gave up and started on my own. The year after, I applied for admission to the Art Academy in Munich and got in. This was the time of *Die Junge Wilden*, punk abstract expressionism. You had to attack the canvas like a boxer and mix the colour with beer. It wasn't for me. I wrote about this experience in a novel called *Seasick in Munich* that was published in Denmark in 2017.

I went back home and launched my artist's career by painting Icelandic landscapes in a somewhat

Sixfold Self Portrait with the Ghost of Laxness, acrylic on canvas /
Seksfoldigt selvportræt med Laxness' spøgelse, akryl på lærred, 2022

Jeg tog hjem og begyndte min kunstnerkarriere med at male islandske landskaber på en lidt amatøragtig måde. Jeg var betaget af den naive og ærlige tilgang til kunst. På det tidspunkt var det at male "sofastykker" det helt store tabu, så det var netop det, jeg gjorde. Jeg lavede to udstillinger og solgte alle værkerne på dem. I 1985 fulgte jeg med min kæreste til Boston, og derfra fulgte jeg med hende videre til New York i 1986. Jeg var også forelsket i Amerika, den amerikanske livsstil, film, tv, litteratur og kunst. Manhattan blev mit universitet. Jeg skiftede fra landskabsmaleriet til figurmaleriet under påvirkning af tidens store stjerner, Keith Haring, Jean-Michel Basquiat med flere, og malede 8 timer om dagen i mit atelier på 42nd street, der lå på etagen over Show World Centre, den største pornobutik i hele verden nogensinde. Jeg kunne høre live-shows op gennem mit gulv. "Mine damer og herrer! Giv en hånd til Miss Patty Plenty!"

Jeg stoppede med at sælge min kunst i Island og fik ikke solgt noget i NYC. Jeg lavede nogle gruppeudstillinger på gallerier i East Village (Hal Bromm Gallery, Now Gallery...), og i et stykke tid blev jeg bejlet til af Stux Gallery, men der kom aldrig en udstilling ud af det. Stux var på det tidspunkt et af de ti førende gallerier; det viste værker af Starn-tvillingerne, Vik Muniz og andre. Andres Serrano udstillede sit berømte værk *Piss Christ* dér for første gang. Mens kunstverdenen forblev lukket land for mig, tjente jeg lige akkurat til dagen og vejen ved at skrive; jeg sendte artikler om livet i The Big Apple til en avis derhjemme. De blev godt modtaget, hvilket ansporede mig til at tage tre måneder fri for at skrive min første roman. Den udkom i 1990 og fik en noget lunken modtagelse.

Efter tre år i den store by ville min kæreste gerne fortsætte sine studier i Paris. Dér forlod hun mig, men jeg blev boende i det 10. arrondissement fra 1990 til 1995. Her udviklede jeg min figurative stil lidt mere og fandt min stemme som forfatter. I 1994 udgav jeg min gennembrudsroman, det komiske monster *Things Are Going Great*, en opdigtet biografi om en fiktiv kvindelig kunstner. Jeg lavede også soloudstillinger på Galerie Alain Gutharc og Galerie Philippe Rizzo, der begge var

amateurish way. I was taken with the naïve and honest approach to art. At the time, painting 'sofa-landscapes' was the big taboo, so I went there. I did two exhibitions and sold all the works. In 1985 I followed a girl to Boston, and then on to New York in 1986. I was also in love with America, the American way of life, movies, TV, literature and art. Manhattan became my university. I switched from landscape mode to figure mode, influenced by the big stars of the time: Keith Haring, Jean-Michel Basquiat and more, and painted eight hours a day in my studio on 42nd street, on the floor above Show World Centre, the biggest porn store the world has ever seen. I could hear the live shows through my floor. 'Ladies and gentlemen! Let's hear it for Miss Patty Plenty!'

I stopped selling my art in Iceland and sold nothing in NYC. I did some group shows at galleries in the East Village (Hal Bromm Gallery, Now Gallery...) and for a while I was being courted by Stux Gallery, but it never resulted in a show. Stux was one of the top ten galleries at the time, showing the works of the Starn twins, Vik Muniz and others. Andres Serrano showed his famous *Piss Christ* there for the first time. While the doors of the art world remained closed for me, I found a way to earn a meagre living by writing, sending articles about life in the Big Apple to a newspaper back home. Encouraged by the good reception they got, I then took three months off to write my first novel. It was published in 1990 to lukewarm reception.

After three years in the great city, my girlfriend wanted to continue her studies in Paris. There she left me, but I stayed on in the 10th arrondissement from 1990 to 1995. Here I developed my figurative style a little further and found my voice as a writer. In 1994 I published my breakthrough novel, the comic monster *Things Are Going Great*, a mock biography about a fictional woman artist. I also did solo shows with Galerie Alain Gutharc and Galerie Philippe Rizzo, both hot addresses in the Bastille neighbourhood. But one day I read an article in a magazine that said Reykjavik was the most happening city in Europe, and shortly after I moved back home.

Sixfold Self Portrait (Skiing Home for the Holidays), acrylic on canvas /
Seksfoldigt selvportræt (På ski hjem til ferien), akryl på lærred, 2021

hotte in-steder i Bastille-kvarteret. Men en dag læste jeg en artikel i et magasin, der udråbte Reykjavik til at være den by, hvor tingene virkelig skete i Europa, og kort efter flyttede jeg hjem igen.

I årevis malede jeg ikke ret meget, men brugte i stedet næsten al min kreative energi på at skrive romaner og poesi. Min roman *101 Reykjavik* fra 1996 fandt vej til det store lærred i 2000, og kort efter udkom den på tolv sprog. Pludselig var min forfatterkarriere vigtigere end min kunstkarriere. Jeg udgav mange romaner, heriblandt også historiske. De solgte godt og skaffede mig legater og præmier.

I 2015 udgav jeg så min eneste selvbiografiske roman, *Søsyg i München*. Her kom jeg ud af skabet som voldtægtsoffer. Som tyveårig blev jeg voldtaget af en serbisk mand på et hotelværelse i Firenze. Jeg havde forholdt mig tavs om det i 35 år; jeg havde ikke engang fortalt det til min familie. At skrive om det i en roman viste sig at være terapeutisk, men at udgive det skulle vise sig at være hårdt. Jeg blev angrebet af en forfatterkollega, som gjorde grin med min voldtægt og med mig, fordi jeg fortalte om min oplevelse. De følgende måneder var virkelig et lavpunkt i mit liv. Jeg gik i terapi på et center for ofre for seksuelt misbrug og flygtede derefter til Sydindien, hvor jeg hurtigt fik det bedre.

Efter alt dette følte jeg mig mere afslappet og åben; jeg havde ikke noget at skjule længere. Min malestil ændrede sig fuldstændig, den blev mere legende og farverig. De kunstnere, jeg har beundret allermost, er alle malere med en personlig stil, og de arbejder oftest ud fra deres indre liv – skikkelser som Munch, Picasso, Dix, Guston og på det seneste også Louise Bonnet. Jeg havde tegnet på den måde i årevis, men nu blev jeg endelig i stand til at projicere min fantasiverden op i en større skala. Efterhånden begyndte jeg også at blande det at skrive og male. Indtil da havde jeg altid delt de to ting op i adskilte perioder: én måned med maleri, seks måneder med skrivning. Nu smeltede det hele sammen, og jeg følte mig mere hel som menneske. Jeg følte, at jeg var blevet genfødt som kunstner.

For years, I did not paint much, devoting almost all my creative energies to writing novels and poetry. My 1996 novel *101 Reykjavik* found its way to the screen in 2000, and shortly afterwards it was published in twelve languages. Suddenly my writing career was more important than my art career. I published many novels, even historical ones. They sold well and got me grants and prizes.

Then, in 2015, I published my only autobiographical novel, *Seasick in Munich*. Here I came out of the closet as a rape victim. As a twenty-year-old, I was raped by a Serbian man in a hotel room in Firenze. I had remained silent about it for 35 years, not even telling my family. Writing about it in a novel proved to be therapeutical, but publishing it took its toll. I was attacked by a fellow writer who made fun of my rape, and of me for coming out with it. The following months were a low point in my life. I went into therapy at the Centre for Victims of Sexual Abuse, and then escaped to South India, where I quickly found recovery.

After all this, I felt more relaxed and open; I had nothing to hide anymore. My painting style changed completely, became more playful and colourful. The artists I have admired the most are all painters with a personal style, who most often work from their inner life, people like Munch, Picasso, Dix, Guston and Louise Bonnet of late. For years I had been drawing like this, but now I was finally able to project my imagination to a bigger scale. Gradually, I also began to mix writing and painting. Before, I always divided the two into periods: one month of painting, six months of writing. Now it all merged together, and I felt more whole as a person. I felt like I had been reborn as an artist.

For a period of twenty years, from 1995 to 2015, a big part of my visual art was working with my alter ego called Grim, a cartoonish self-portrait with fangs and a long nose. Being a mix of Pinocchio and Dracula he was maybe symbolic for the role of the writer, who feeds on other people's blood and builds a career on his "lying". After coming out of the closet as a rape

I en periode på tyve år, fra 1995 til 2015, bestod en stor del af min billedkunst i at arbejde med mit alter ego, kaldet Grim: et tegneserieagtigt selvportræt med hugtænder og en lang næse. Med denne blanding af at være både Pinocchio og Dracula var han måske nok et symbol på selve forfatterskikkelsen, der lever af andre menneskers blod og bygger en karriere på sine "løgne". Efter at være kommet ud af skabet som voldtægtsoffer har jeg ikke været i stand til at lave ét eneste værk med Grim som motiv. Set i bakspejlet opdagede jeg, at jeg havde brugt ham som en slags beskyttende maske.

Det har taget mig alle disse år at kunne se det tomme lærred i øjnene uden frygt, at stole på hånden, stole på penslen, at tillade dem at bevæge sig ind i nyt land, ind i min uudforskede indre verden. I stedet for at kæmpe imod, begyndte jeg at gå helt ind i det og lege videre med det. Jeg begyndte at respektere mig selv og min stil, at byde usikkerheden velkommen, og jeg turde nu dykke ned og ud i det ukendte. Det sker ret tit, at resultatet er et "islandsk landskab" af den slags, jeg lavede i min tidlige karriere, men nu befolket af de mærkelige figurer, der udgør mit eget selv. Den fjerne horisontlinje stikker meget dybt i os islændinge.

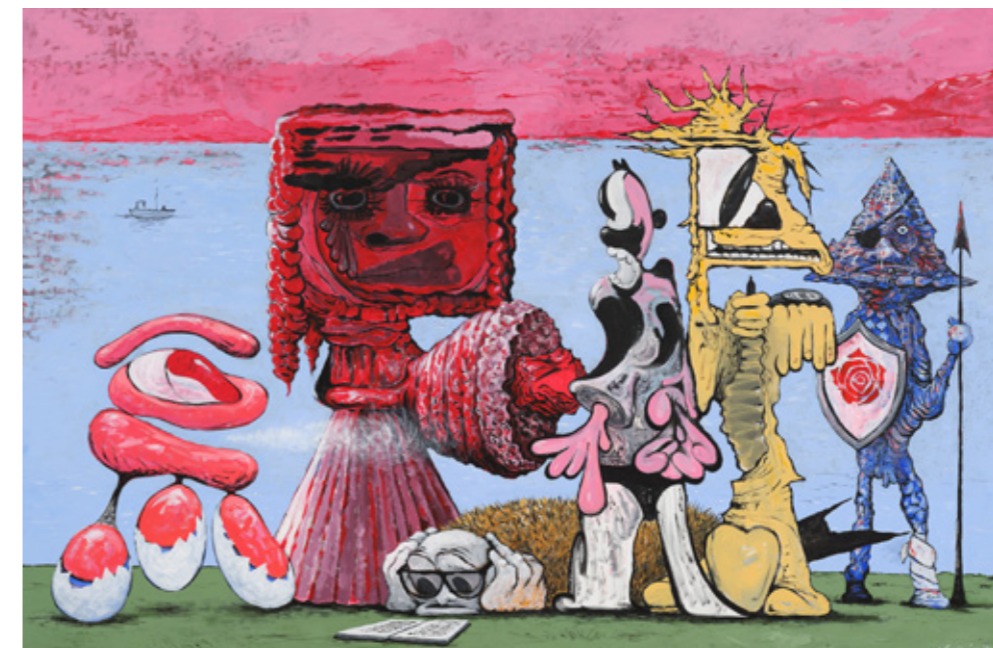
Heri ligger måske den største forskel på det at skrive og male: Med førstnævnte er jeg som regel på vej et sted hen, hver linje er en del af en større idé, hver roman er et projekt, som man har tænkt over længe og båret inde i sig, lidt ligesom et endnu ufødt barn. Hvad maleriet angår, aner jeg for det meste ikke, hvor jeg ender. Jeg starter måske simpelt hen med et billede af en "rød tyk kurve" i mit hoved. Nogle gange falder det hele fra hinanden, og maleriet ser ud til at være på ren katastrofekurs. Så må jeg prøve at "redde" det, og ofte bliver denne "redningsmission" det endelige maleri. Jeg er altid meget spændt på at se, hvordan værket ender; det er som at få nyt fra sjælen. Hvad foregår der derinde?

victim, I have not been able to do one work using the image of Grim. In hindsight I discovered that I had invented him to be my protective mask.

It took me all this time to be able to face the empty canvas without fear, to trust the hand, trust the brush, allowing it to open up new grounds, my unexplored inner world. Instead of fighting against the outcome, I started embracing it and play on with it. I started respecting myself and my style, welcoming uncertainty, and daring to dive into the unknown. Quite often the outcome is an "Icelandic landscape" of my early career populated with the strange figures that make up my self. That distant horizontal line runs very deep in us Icelanders.

Here is maybe the biggest difference between writing and painting. With the former I am usually on my way somewhere, every line is part of a greater idea, each novel is a project that you have thought about for a long time and carried inside you like an unborn baby. With painting I most often have no idea where it will bring me. I might only start with the image of a "red thick curve" in my head. Sometimes it all falls to pieces, and the painting seems heading for disaster. Then I have to try to "rescue" it, and more often this "rescue-mission" becomes the final painting. I am always very excited to see how the work will turn out, it's like getting news from the soul. What is going on in there?

Sixfold Self Portrait at the Day of our Five Star Execution, acrylic on canvas/ Seksfoldigt selvportræt på dagen for vores femstjernede henrettelse, akryl på lærred, 2022

Sixfold Self Portrait by the Fjord, acrylic on canvas/ Seksfoldigt selvportræt ved fjorden, akryl på lærred, 2021

Sixfold Self Portrait (Studio Meeting), acrylic on canvas/
Seksfoldigt selvportræt (studio-møde), akryl på lærred, 2022

Om kunstneren

Hallgrímur Helgason (f. 1959) er forfatter og kunstner. Han har udgivet 11 romaner og er oversat til mange sprog. Helgason har udstillet i Island og internationalt. I oktober 2024 vises en retrospektiv udstilling på Reykjavík Kunstmuseum. Han er uddannet på Islands Kunsthåndværkerskole (1979-80) og på Akademie der Bildenden Künste i München, Tyskland (1981-82).

About the artist

Hallgrímur Helgason (b. 1959) is a writer and an artist. He has published 11 novels and is widely translated. Helgason has exhibited in Iceland and abroad. Upcoming retrospective Oct. 2024 at Reykjavík Art Museum. He studied at Art and Craft School of Iceland (1979-80) and at Akademie der Bildenden Künste München, Germany (1981-82).

